

Таърихи Пинҳони Ояти Чил — Рақами Дувоздаҳ

Рақами Дувоздаҳ

Jeff Pippenger

2026-05-23

Одатан даъво карда мешавад, ки агар панҷ нафар як садамаи якхелаи нақлиётро медиданд, он панҷ шоҳид панҷ ривояти гуногуни ҳамон фоҷиаро баён мекарданд; ҳарчанд имрӯз, дар ин замоне ки Рӯҳулқудс аз инсоният бозпас гирифта мешавад, он шоҳидон, бешубҳа, инчунин касонеро дар бар мегирифтанд, ки барои пуштибонӣ аз ҷаҳонбинии шахсии худ дар бораи он чи дидаанд, чизҳо ихтироъ мекарданд ва дурӯғ мегуфтанд, дар ҳоле ки бовар мекарданд, ки бо ин кор фазилятмандона амал менамоянд. Дар таърихи пинҳон чандин хатҳои гуногуни ҳақиқати нубувватӣ мавҷуд аст, ки шоҳидони гуногуни ҳамон воқеаҳоро ифода мекунанд. Дар Каломи Худо ҳеҷ дурӯғе нест, гарчанде ки тафсири инсонии он воқеаҳо бисёр вақт нуқсоннок аст, аммо шоҳидони Китоби Муқаддас дар бораи ин таърих, агар дуруст тақсим карда шаванд, ҳамагӣ бо якдигар мувофиқат мекунанд.

Петрус дар ин таърих рамзи яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст, ва шаҳодати ӯ таърихи пешраворо ифода мекунад, аз ноумедии 18 июли соли 2020 то бедории 31 декабри соли 2023, сипас ҳамчун касе, ки дар имтиҳони аввалини рӯъёи берунӣ иштирок дорад, баъдан дар имтиҳони дуюми рӯъёи дохилӣ, ки пас аз он санчиши ҳалқунандаи тӯбҳои оташи Нашвилл меояд, то ба барафрошта шудани парчам барои халқҳо.

Доналд Трамп дар он таърихи ниҳон ҳамчун шахсе қарор дорад, ки ҳамаи глобалистонро, иборат аз глобалистони ҷаҳон, ҳизби Демократ ва RINO-ҳои ҳизби Ҷумҳурихоҳро, ба таҳрик меоварад. Ӯ хусусиятҳои пешгӯёнаеро, ки ба сурати ҳайвон вобастаанд, иҷро мекунад, зеро аз марги сиёсӣ эҳё гардида, ҳамчун ҳаштуме ки аз ҳафт аст, зухур менамояд. Ӯ дар саросари таърихи ниҳон ҷойгир аст ва таъин шудааст, ки ҳангоми татбиқи гардидани «истибдоди фаъол» аввал бар Иёлоти Муттаҳида ва баъдан бар ҷаҳон ҳукмронӣ кунад. Протестантизми муртад, ҳамчун ҳамтои Трамп дар ду шохи ҳайвони заминӣ, дар таърихи Маккабиён ҳузур дорад. Зухуроти гуногуни қудрати аждаҳо дар Созмони Милали Муттаҳид ва Русия дар таърих шаҳодат медиҳанд. Папагарӣ, ҳамчун ғоратгарони қавми ту, дар он ҷо ҳозир аст, то ҳама чизро ба ҳам пайванд диҳад ва рӯёро барқарор созад.

Петрус ин шумоед, эй хонандаи азиз. Петрус номзадест барои он ки дар миёни аламдорони яксаду чилу ҷаҳор ҳазор бошад. Петрус дар миёна, дар нуқтаи миёнаи чандин хатҳои нубувватӣ, истодааст ва ба воситаи имон ба Қудси аъзам ворид шуда, он табдилро дарёфт мекунад, ки тавассути рӯъёи Масеҳ ба амал меояд. Петрус бар Кӯҳи Тағйири Сурати Масеҳ аст, ки дар он ҷо бояд ба сурати Масеҳ табдил ёбад, дар ҳоле ки Иёлоти Муттаҳидаи Амрико сурати ҳайвонро ташкил медиҳад.

«Эй бародарон, мо бояд аз худ камтар ва аз Худо бештар дошта бошем. Ў қувватҳои Калисоро талаб мекунад; вале ба андозаи зиёд қобилияти қавми мо ба чизҳои носазо сарф мешавад. Вақти аз ҳад зиёд ба андешаҳо ва даъвоҳои ночиз бахшида мешавад. Худо меҳаҳад, ки мо ба кӯҳ бароем, мустақимтар ба ҳузури Ў дароем. Мо ба бухроне ворид мешавем, ки он, бештар аз ҳар вақти пешина аз ибтидои ҷаҳон то имрӯз, тақдиси комили ҳар касеро, ки номи Масеҳро бар забон овардааст, талаб хоҳад кард. Кори Худо тамоми он чиро, ки дар мо ҳаст, талаб мекунад. Аммо қавми мо ҳаргиз ин тақдиро ба ҷо нахоҳанд овард, то вақте ки дилҳояшон дигаргун нашавад. Онҳо ба тавба ва бозгашт ба Худо ҳамон қадар ниёз доранд, ки Петрус дошт. Вақте ки онҳо чунин зинда гардонида шаванд, Масеҳ метавонад ба онҳо бигӯяд: “Бародарони худро қувват деҳ”, “Гӯсфандони Маро бичарон”, “Баррағони Маро бичарон”.»

«Вақте ки қуввати илоҳӣ бо кӯшиши инсонӣ якҷо гардад, кор мисли оташ дар ҳасу хошок паҳн хоҳад шуд. Худо василаҳоеро ба кор хоҳад бурд, ки пайдоиши онҳоро инсон наметавонад дарёбад; ғариштагон кореро анҷом хоҳанд дод, ки инсонҳо метавонистанд баракати иҷрои онро дошта бошанд, агар аз посух додан ба талаботи Худо ғафлат намебарзиданд. Ҳоло ин кор ба инсон пешниҳод мешавад. Оё ӯ онро хоҳад пазируфт? Дар айни замон дарҳои зиёде барои коргарон аз кулф кушода ва боз карда шудаанд. Оё онҳо аз ин дарҳо ворид хоҳанд шуд? Кист, ки ба даъвати Устод омода бошад бигӯяд: “Инак манам, эй Худованд, маро бифирист”? Нидои мақдунӣ бо илтиҷоҳои пурдард аз ҳамаи гӯшаҳои ҷаҳон ба мо мерасад: “Ба ин сӯ биёед ва ба мо мадад кунед.”» Review and Herald, December 15, 1885.

Мо бояд ба кӯҳ биёем ва мисли Петрус дигаргун гардем, ва чун инро ба ҷо оварем, мисли Ишаё пок хоҳем шуд. Покшавӣ чунин тасвир шудааст, ки он ҳангоме амалӣ мегардад, ки қудрати Илоҳӣ бо кӯшиши инсонӣ пайваست мешавад. Даъвати Мақдуния дар таърихи ниҳонии ояти чилум ба вуқӯъ меояд.

«Вақт расидааст, ки дар шаҳрҳои мо кӯшишҳои қатъӣ ба ҳарч дода шаванд. Луко 21-ро бихонед. Ин паём барои ҳамин замон аст, ва он барои ҳамин насли охир навишта шудааст. Мо набояд бигузorem, ки чизе миёни мо ва коре, ки Худо ба мо додааст, то анҷом диҳем, монеа гардад. Бояд кӯшишҳои махсус ба ҳарч дода шаванд, то ҳақиқат ба пеши онҳое, ки дар шаҳрҳо ҳастанд, оварда шавад. »

«Нагузored, ки ҳеҷ вақт барои айбҷӯӣ ва пора-пора кардани дигарон талаф шавад. Ҳар гуна низоъ бояд қатъ гардад. Мо бояд ҳамчун бародарон якдигарро дӯст дorem. Биёед бо Худо ба кӯҳ боло равем, то бозгашта, инъикоси ҷалоли Худоро бар худ дошта бошем. Ягона ҷое ки мо онро ба даст оварда метавонем, дар кӯҳ бо Худост. Коре ҳаст, ки бояд дар омӯзиши Каломи Худованд, чунон ки дар шарияти Ў ошкор шудааст, анҷом дода шавад. Хондани рӯякӣ бисёр будааст, аммо омӯзиши ҳақиқӣ чӣ қадар будааст? Масеҳ миёни одамон зиндагӣ кард ва дар ҷаҳон маҳз аҳкоми ҳамон шариятро мавъиза намуд.»

«Ин кор ба зудӣ дар адолат ба анҷом расонда хоҳад шуд. Мо бояд дар кӯшишҳои худ барои пеш бурдан ва ба камол расондани он боз ҳам пайдортар ва боз ҳам тақводортар гардем. Вақт расидааст, ки мо на танҳо фаъл бошем, балки он фаъолиятро чунон мутамарказ созем, ки таъсири худро расонад. Агар мо вақти бештареро дар кӯҳ бо Худо

сипарӣ мекардем, кори мо самарабахштар мебуд.

«Қуввати бештар қонеъкунанда бояд ба мавъизаи мо ворид гардад. Шамшери Рӯҳ бояд аз нав тез карда шуда, бо қудрат фиристода шавад. Оё мо худро ба ин қор чунон бахшем, мисли мардоне ки ҳамаи воқеиятҳои абадиятро пеши назари худ доранд? Мо мехоҳем, ки қудрати Рӯҳулқудс ба пеш равад ва кори Худоро дар замин ба анҷом расонад».

Australian Union Conference Recorder, October 1, 1906.

Маҳз бар кӯҳе, ки ҳамчунин Қудси Қудсхост, илоҳият бо инсонияти мо муттаҳид мегардад, ва Луқо 21 паёме барои насли охирин аст, ки бояд огоҳии охиринро ба шаҳрҳо бирасонад. Огоҳӣ ба шаҳрҳо қорест, ки ғариштагон онро ба анҷом хоҳанд расонд, агар мо аз омадан ба кӯҳ ва ба сурати Ӯ дигаргун шудан сар боз занем. Ин қор барои шаҳрхост, зеро насли охирин дар даврае зиндагӣ мекунад, ки дар он «ҳазорон шаҳрҳо» бояд нобуд карда шаванд. Давраи нубуввати нобудии шаҳрҳо бо тӯбҳои оташини Нашвилл оғоз меёбад, ва кори огоҳӣ аз ҳамон ҷо оғоз мешавад, ва он қор дар Луқо 21 муайян гардидааст. Дар тӯли солҳо мо борҳо нишон додаем, ки Луқо 21 огоҳие дар бораи Исломи войи сеюм аст.

Дар Луқо 21 Исо таърихро аз рад шудани Исроили қадим ҳамчун қавми баргузидаи Худо оғоз карда, то ба анҷоми асрҳои торики таъқиботи папагӣ, ва сипас ба аломатҳои, ки таърихи миллеритро оғоз намуданд, пайгирӣ кард. Таърихи миллеритӣ таърихи саду чилу чаҳор ҳазорро тасвир менамояд.

Ва онҳо бо дами шамшер хоҳанд афтод ва ба асорат ба миёни ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Уршалим аз ҷониби ғайрияҳудиён поймол хоҳад гардид, то даме ки замониҳои ғайрияҳудиён ба анҷом расанд. Ва дар офтоб, ва дар моҳ, ва дар ситорагон аломатҳо хоҳанд буд; ва бар замин тангии халқҳо бо ҳайрату саргардонӣ; баҳр ва мавҷҳо ғавғо хоҳанд кард; дилҳои одамон аз тарс ва аз интизории он чи бар замин меояд, аз ҳуш хоҳанд рафт; зеро қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд омад. Ва он гоҳ Писари Одамо хоҳанд дид, ки дар абре бо қудрат ва ҷалоли азим меояд. Луқо 21:24–27.

Юҳанно, дар боби ёздаҳуми Ваҳй муайян месозад, ки 1,260 соли ҳукмронии папагӣ ба таври набавӣ «ба халқҳо» дода шуда буд, ва Луқо муайян менамояд, ки дар соли 1798 замони халқҳо ба анҷом расид. Сипас Масеҳ ба нишонаҳои офтоб, моҳ ва ситорагон, ки ҳаракати Миллериро нишон мегузоранд, муроҷиат намуда, бо ин суҳанон ҳулоса мекунад: «изтиробҳои халқҳо, бо ҳайрат; баҳр ва мавҷҳо хурӯшон; Дилҳои одамон аз тарс ва аз интизории он чизҳое ки бар замин меоянд, аз ҳуш мераванд.» «Изтиробҳои халқҳо» дар Луқо ҳамон «ҳашм гирифтани халқҳо» дар Ваҳй аст.

Ва халқҳо ба ғзаб омаданд, ва ғзаби Ту фаро расид, ва вақти мурдагон, то ки доварӣ карда шаванд, ва то ки Ту муқофот диҳӣ ба бандагони Худ — анбиё, ва ба муқаддасон, ва ба онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурдон ва бузургон; ва нобуд сози онҳоро ки заминро вайрон мекунанд. Ваҳй 11:18.

«Ғзаби» Худо дар ҳафт балои охирин зоҳир мегардад ва он замоне оғоз меёбад, ки Микоил бармехезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба поён мерасад. Ба ҳашм омадани халқҳо даврасест, ки ба анҷоми муҳлати имтиҳон меоварад. Ба ҳашм омадани халқҳо аз 9/11 оғоз ёфт, вақте ки

Ислом — войи сеюм — фаро расид ва ба ин васила расидани борони охиринро нишон дод.

«Ман дидам, ки хашми халқҳо, ғазаби Худо ва вақти доварӣ кардани мурдагон чудо ва аз ҳам фарқунанда буданд, яке пас аз дигаре меомад; ҳамчунин дидам, ки Микоил ҳанӯз барнахестааст, ва он замони тангӣ, ки монандаш ҳеҷ гоҳ набудааст, ҳанӯз оғоз наёфтааст. Ҳоло халқҳо ба хашм омада истодаанд, аммо вақте ки Саркоҳини мо кори Худо дар муқаддасгоҳ ба анҷом расонад, Ё бармехезад, либосҳои интиқомро ба бар мекунад, ва он гоҳ ҳафт балои охирин фурӯ рехта хоҳанд шуд.

«Ман дидам, ки чор фаришта чор бодро ниғаҳ хоҳанд дошт, то даме ки кори Исо дар муқаддасгоҳ ба анҷом расад, ва баъд аз он ҳафт балои охирин хоҳад омад». Early Writings, 36.

Дар таърихи миллериш ба хашм омадани халқҳо, ё тавре ки Луқо сабт мекунад, «тангии халқҳо», ба воситаи Ислом ба амал омад.

«Соли 1838 Туркия ба ҷанг бо Миср даргирифт. Мисриён наздик буданд, ки қудрати туркро сарнагун созанд. Барои пешгирӣ кардани ин, чор қудрати бузурги Аврупо — Англия, Русия, Австрия ва Пруссия — даҳолат карданд, то ҳукумати туркро нигоҳ доранд». Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Соли 1838 «масъалаи шарқӣ», чунон ки онро меномиданд, халқҳоро ба ларза меовард, ва «масъалаи шарқӣ» ислом буд, боди шарқии Китоби Муқаддас. Таърихи миллерӣ дид, ки халқҳо ба василаи ислом ба ларза андохта шуданд, ва сипас Худованд дар абрҳо ба Қудси ақдас омад, ва ба ин васила намунаи он гардид, ки Худованд дар вақти Омадани Дуюми Худ низ дар абрҳо меояд. Пеш аз омадани Ё дар абрҳо, ислом халқҳоро ба изтироб меоварад, ва ин ҳамон паёмест, ки ба Петрус дода шудааст, то онро пеш аз нобудии «ҳазорон шаҳрҳо» ба шаҳрҳо эълон наояд. Давраи нобудии шаҳрҳо бо тӯбҳои оташини Нашвилл оғоз меёбад.

«Кош медошт қавми Худо аз ҳалокати наздикшавандаи ҳазорон шаҳрҳо, ки акнун қариб ба бутпарастӣ таслим шудаанд, ҳисси ҷиддӣ медоштанд! Аммо бисёре аз онҳое ки бояд ҳақиқатро эълон кунанд, бародарони худро айбдор ва маҳкум менамоянд. Вақте ки қудрати табдилдиҳандаи Худо бар зехнҳо нозил гардад, тағйироти қатъӣ ба амал хоҳад омад. Одамон дигар майле ба интиқод кардан ва вайрон сохтани дигарон нахоҳанд дошт. Онҳо дар мавқеи нахоҳанд истод, ки монегӣ дурахшидани нур ба ҷаҳон гардад. Интиқоди онҳо, айбҷӯии онҳо, қатъ хоҳад шуд. Қувваҳои душман барои ҷанг ҷамъ меоянд. Низоъҳои саҳт дар пеши рӯи моянд. Ба ҳам наздик шавед, эй бародарон ва хоҳарони ман, ба ҳам наздик шавед. Бо Масеҳ пайванд ёбед. “Нағӯед: иттифоқ аст,... ва аз он чи онҳо аз он метарсанд, натарсед ва ҳаросон нашавед. Худованди лашкарҳоро худаширо муқаддас донед; ва бигзор Ё тарси шумо бошад, ва бигзор Ё ҳайбати шумо бошад. Ва Ё барои маъбад хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонаи Исроил санги пешпо ва саҳраи васваса, ва барои сокинони Ерусалим дом ва тӯр хоҳад шуд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва шикаста хоҳанд шуд, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд.”

«Чаҳон як сахнаи театр аст. Бозигарон — сокинони он — омода мешаванд, то нақши худро дар охири драмои бузург иҷро намоянд. Худо аз назарҳо гум шудааст. Дар миёни тӯдаҳои бузурги башарият ҳеҷ ягонагӣ вучуд надорад, магар он гоҳ ки одамон барои иҷрои мақсадҳои худҳои худ ба ҳам пайванд мешаванд. Худо назар мекунад. Ниятҳои ӯ нисбат ба зердастони исёнгарии ӯ ба амал хоҳанд омад. Чаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, ҳарчанд Худо барои муддате ба унсурҳои ошӯб ва бетартибӣ иҷозат медиҳад, ки ҳукмронӣ намоянд. Қуввае аз поён дар амал аст, то сахнаҳои охирини он драмои бузургро ба вучуд оварад, — шайтон, ки ҳамчун Масех меояд ва бо тамоми фиребнокии ноинсофӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро дар ҷамъиятҳои махфӣ ба ҳам мепайванданд. Онҳое ки ба ҳаваси иттиҳодгароӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро амалӣ месозанд. Сабаб ба паёмад хоҳад расид.»

«Чинойт қариб ба ҳадди охирини худ расидааст. Саросемагӣ чаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ ваҳшати бузурге бар сари одамон хоҳад омад. Охир бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он чи ки ба зудӣ ҳамчун ногаҳонии фарогир бар чаҳон хоҳад шикаст, омода созем». Review and Herald, September 10, 1903.

«Унсурҳои сардаргумӣ ва бетартибӣ» ҳамчун самари он низоме истехсол мешаванд, ки хоҳар Уайт онро «маълумоти олий» меномад ва ҳамзамон онро «сирри шарорат» низ мешиносонад. Маъбади Партенони Нэшвилл рамзи таълими ботил аст, ки ҳоло ҳамон «сардаргумӣ ва бетартибӣ»-ро ба вучуд меорад, ки «муддате ҳукмронӣ мекунад». Тӯбҳои оташе, ки бар Нэшвилл меоянд, аз ҷониби Ислои оварда мешаванд ва онҳо довари Худоро бар «дарахти маърифати неку бад» ифода мекунанд. Ҳангоме ки Нэшвилл зарба мекунад, давраи кӯтоҳи эълони нидои нисфи шаб оғоз меёбад ва ба қонуни якшанбе мерасонад, ки дар он «иттиҳод»-и шариронаи Ишаё ҳаракати ниҳонии худро анҷом медиҳад, дар ҳоле ки чаҳон маҷбур карда мешавад ҳукумати ягонаи чаҳониро, ки дар Ваҳй боби сездаҳ ҳамчун сурати ҳайвон муаррифӣ шудааст, қабул намояд. Шинохти Ишаё аз он иттиҳоди шарирона бо муҳр задани саду чилу чор ҳазор мувофиқат мекунад.

«Иттиҳод» маъбуд ба ҳар он чи ин қавм «иттиҳод» гӯянд; ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед ва ҳаросон нашлавед. Худованди лашкарҳо муқаддас шуморед; ва бигзор ӯ тарси шумо ва ҳайбати шумо бошад. Ва ӯ барои паноҳгоҳе хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонадони Исроил санги пешпо ва саҳраи васваса, ва барои сокинони Ерусалим доме ва тале хоҳад буд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва шикаста хоҳанд шуд, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд.

Шаҳодатро бибанд, шариатро дар миёни шогирдонам мӯҳр намо. Ва ман мунтазири Худованд хоҳам буд, ки рӯи Худо аз хонадони Яқуб пинҳон медорад, ва ба ӯ умед хоҳам баст. Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, барои аломатҳо ва барои аҷоиб дар Исроил аз ҷониби Худованди лашкарҳо ҳастем, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ва ҳангоме ки ба шумо бигӯянд: «Ба назди соҳиби арвоҳ ва ҷодугароне ки пичир-пичир мекунанд ва замзама менамоянд, мурочиат кунед», — оё қавме набояд назди Худои худ мурочиат намояд? Оё барои зиндагон ба мурдагон рӯ оваранд? Ба шариат ва ба шаҳодат! Агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, аз он ҷиҳат аст, ки дар онҳо нур нест. Ишаё 8:12–20.

Матни овардашуда аз хоҳар Уайт муайян мекунад, ки давраи «ошуфтагӣ ва бетартибӣ» ба «омадани Шайтон ҳамчун Масеҳ» меоварад. Шайтон ҳангоми қонуни якшанбе дар сурати тақлиди Масеҳ зоҳир мегардад.

«Бо фармоне ки барқарор намудани Папагиро бар хилофи қонуни Худо иҷборан татбиқ менамояд, миллати мо худро қомилан аз ростгорӣ ҷудо хоҳад кард. Ҳангоме ки протестантизм дасти худро аз миёни он ҳалиҷ дароз карда, дасти қудрати Румро бигирад; ҳангоме ки вай аз болои варта гузашта, бо Спиритуализм даст фишорад; ҳангоме ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як принципи Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад намояд ва барои густариши дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ шароит фароҳам оварад, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Testimonies, volume 5, 451.

Мавсими «ошуфтагӣ ва бенизомӣ» дар остонаи қонуни якшанбе воқеъ мегардад. Каме пеш аз қонуни якшанбе, дар даврае, ки бо маҷлиси хаймаи Эксетер ва даҳ рӯзи дар болохона будан пеш аз Панतिकост намунавӣ гардонида шудааст, яксаду чилу чаҳор ҳазор бояд «ба ҳам фишурда шаванд, эй бародарону хоҳарони ман, ... бо Масеҳ пайванд шаванд». Мӯҳрғузурӣ пеш аз қонуни якшанбе сурат мегирад, ва маҳз дар он таърих иттиҳоди шарир қори ниҳони худро барои барпо намудани ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ оғоз мекунад.

Дар замони мӯҳрғузурӣ Масеҳ барои одилон паноҳгоҳ хоҳад буд, вале барои шарирон санги пешпо. Ё барои соқинони Уршалим, ки ҳамон «бисёрон» ҳастанд, ки пешпо меҳӯранд, «дом ва тӯр» хоҳад буд; аммо барои он андаконе ки мӯҳр зада мешаванд, «Ё» тарси онҳо хоҳад буд.

«Тарси» Худо ҳамон чизест, ки Ҳавво надошт, ва онҳое ки аз Худо метарсанд, навъи дигари тарсро доро мебошанд аз он тарсе ки бар бисёре аз онҳое ки пешпо меҳӯранд, меояд. Ин ду навъи тарс аломати онҳоянд, ки аз имтиҳон мегузаранд, ва онҳоянд, ки дар он ноком мешаванд. Онҳое ки мегузаранд, мӯҳр зада мешаванд; онҳое ки намегузаранд, бо рақами панҷ ифода меёбанд, зеро онҳо «пешпо меҳӯранд, ва меафтанд, ва шикаста мешаванд, ва ба дом меафтанд, ва гирифта мешаванд». Замони мӯҳрғузурӣ, ки ҳамчун воқеъшаванда пеш аз қонуни якшанбе тасвир шудааст, ҳангоме ки давраи саргардонӣ ва бетартибӣ вучуд дорад, ҳамон вақтест, ки масали даҳ боқира ба иҷро мерасад.

Онҳое ки шуморашон кам аст ва мӯҳр зада шудаанд, дар муқобили бисёре ки пешпо меҳӯранд, ҳамон қасонанд, ки барои Худованд «интизор мешаванд»; ба ин васила, боқирагони доно, ки «интизор шуданд», муайян мегарданд. Ҳамчунин, дар дохили ин ду табақаи боқирагон интизории нубуввати муқаддасшуда ва муқаддасношуда вучуд дорад, ки ба ду навъи тарс мувофиқат мекунад.

«“Ҳангоме ки домод таъхир кард, ҳамаи онҳо пинак рафта, ҳобиданд.” Ба воситаи таъхири домод гузаштани он вақте нишон дода мешавад, ки дар он Худовандро интизор буданд, ноумедӣ, ва ба назар расидани дермонӣ. Дар ин замони ноустуворӣ, таваҷҷуҳи онҳое ки сатҳӣ ва нимдил буданд, ба зудӣ ба сушт шудан оғоз кард, ва қушишҳои

фурӯ нишаст; аммо онҳое ки имонашон бар шинохти шахсии Китоби Муқаддас асос ёфта буд, зеро пой худ саҳрае доштанд, ки мавҷҳои ноумедӣ наметавонистанд онро бишӯянд. “Ҳамаи онҳо пинак рафта, ҳобиданд;” як гурӯҳ дар бепарвой ва даст кашидан аз имони худ, ва гурӯҳи дигар бо сабр интизор мемонданд, то он ки нури равшантар дода шавад. Бо вучуди ин, дар шаби озмоиш ба назар мерасид, ки ин гурӯҳи охирин низ то андозае ғайрат ва ихлоси худро аз даст медиҳад. Нимдигарон ва сатҳиён дигар наметавонистанд бар имони бародарони худ таъя кунанд. Ҳар кас бояд барои худ устувор монад ё сукут кунад». Муборизаи Бузург, 395.

Онҳое ки ба тарзи тақдирёфта интизорӣ мекашанд, бояд «нишонаҳо ва аҷоибот» бошанд, зеро онҳо дар вақти қонуни рӯзи якшанбе ҳамчун парчам барои ҷаҳон баланд бардошта мешаванд, ҳангоме ки масъалаи дарахти маърифати неку бад маърифати «қасоне ки рӯҳҳои ошно доранд, ва назди ҷодугароне ки пичиррос мезананд ва зеро лаб ғур-ғур мекунад» ва он маърифатеро, ки бо «шариат ва шаҳодат» муайян карда шудааст, ифода мекунад. Ин ҳамагон озмоишест, ки барои Ҳавво ва Одам буд. Оё мо таълимеро мепазирем, ки ҳақиқат бо гумроҳӣ дар он омехта ва дарҳамамомехта шудааст, ё бар «чунин мегӯяд Худованд» меистем, зеро агар онҳо мувофиқи ин Қалом сухан нагӯянд, аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест. Таълими ҳақиқӣ ва бардурӯғ яке аз хатҳои асосии ҳақиқат дар ҷидоли бузург миёни Масеҳ ва Шайтон аст. Нашвилл рамзи исён бар зидди Қаломии Худост, ҳамагон қадар яқин ки Садум рамзи фиску фучур аст, ва ҳамчунон ки Нью-Йорк рамзи қудрати иқтисодии Иёлоти Муттаҳида ва Пентагон рамзи қудрати низомии он аст.

Петрус бар остонаи тӯбҳои оташини Нашвилл, дар Паниум ва бар кӯҳ, истодааст, ки ин имтиҳони маъбадро ифода мекунад. Ў дарк мекунад, ки адвентизми рӯзи ҳафтуми Лаодикия ҳангоми фурӯ рехтани тӯбҳои оташин сарзаниш ёфта, шарманда хоҳад шуд, ва он ки Нашвилл, Иёлоти Муттаҳида ва ҷаҳон бояд огоҳ карда шаванд. Паёми Исломи фириодашудагонро тасдиқ мекунад, ҳамагон тавре ки оташе, ки бар Кармил фурӯ рехт, тасдиқ кард, ки Илос пайғамбари ҳақиқӣ буд. Бо вучуди ин, огоҳӣ ба Нашвилл танҳо Исломи войи сеюм нест, чӣ расад ба он ки дар ҳамлаи ногаҳонӣ қадом навъи силоҳҳо ба қор бурда мешаванд. Паёми огоҳӣ бояд муайян созад, ки чаро ба Исломи иҷоза дода мешавад, то довариро биёрад — доварие, ки давраеро оғоз мекунад, ки дар он ҳазорон шаҳр нобуд карда мешаванд. Пешакӣ муайян сохтани он ки Исломи бар Нашвилл ҳамлаи ногаҳонӣ хоҳад овард, фириодашудагонро тасдиқ хоҳад кард, аммо агар танҳо ҳамин қорро анҷом диҳад, он огоҳии нопурра хоҳад буд.

Гулӯлаҳои оташини Нашвилл доварии Худо мебошанд, ки оғози як давраи кӯтохро нишон медиҳанд, даврае ки бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад; ва он низ, чунон ки дар оғози ин давра буд, доварии Худо аст. Худо пешакӣ ба Одаму Ҳавво гуфт, ки имтиҳон чӣ буд ва агар онҳо дар он имтиҳон ноқом шаванд, паёмадҳо чӣ хоҳанд буд. Хоҳар Уайт аҳамияти қобилияти муҳокима карданро «аз сабаб ба натиҷа» муайян мекунад, ва Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки «лаънат» бе «сабаб» нахоҳад омад.

Чунон ки мурғ бо саргардонӣ, ва чун парасту бо парвоз, ҳамчунин лаънати бесабаб нахоҳад омад. Масалҳо 26:2.

Тӯбҳои оташи Нашвилл «натиҷа» ва «лаънат»-е мебошанд, ки меояд. Паёми огоҳкунанда бояд «сабаб»-ро низ дар бар гирад. Паёми пайғамбар Юнус танҳо муайян кардани ҳалокат дар чихил рӯз набуд, балки он аз подшоҳ то тамоми аҳоли бедорӣ ва ислоҳот ба вучуд овард. Он чизе ки муайян гардида буд, сабаб шуд, ки подшоҳ ва қавми ӯ аз роҳҳои бади худ бозгарданд. Юнус ба онҳо дар бораи ҳалокати оянда гуфта буд, ва ба онҳо гуфта буд, ки ин ба сабаби тарзи зиндагии шарирона ва бади онҳо буд.

Зеро ки суҳан ба подшоҳи Нинве расид, вай аз тахти худ бархост, чомаи худро аз тан берун кард, палос дар бар намуд ва бар хокистар нишаст. Ва фармон дод, ки дар тамоми Нинве бо амри подшоҳ ва бузургонаш нидо карда, эълон намоянд, ки на инсон ва на ҳайвон, на рамаи говон ва на галаи ғусфандон чизе начашанд; на бичаранд ва на об бинӯшанд. Балки инсон ва ҳайвон палоспӯш гарданд ва бо тамоми қувват сӯи Худо фарёд бароранд; ва ҳар яке аз роҳи бади худ ва аз зӯроварие ки дар дастҳои ӯст, бозгардад. Юнус 3:6–8.

Ислом қудрати карнаймононд аст, ва ҳафт карнаи Ваҳй бобҳои ҳашт то ёздаҳ, инчунин боби шонздаҳ, хусусиятҳои муайяни нубувватӣ доранд. Чор карнаи аввал довариҳо бар Руми императорӣ буданд, ба сабаби он ки дар соли 321 аввалин қонуни якшанbero қабул кард. Ду карнаи баъдӣ довариҳо бар Руми папавӣ буданд, ба сабаби он ки дар соли 538 қонуни якшанbero қабул кард. Ҳафт карнаи Ваҳй бобҳои ҳашт то ёздаҳ, намунаи ҳафт балои охириини Ваҳй боби шонздаҳ мебошанд, ки ин довариҳои Худо бар инсоният барои маҷбур сохтани риояи якшанбе аст.

Ҳабари хушдордиҳандаи Нэшвилл бояд қадамҳоро, ки ба қонуни якшанбе мебаранд, муайян созад, ва бар асоси шаҳодати нубувватӣ, доварӣ пас аз сабаб меояд, на пеш аз он. Доварӣ натиҷаи татбиқи маҷбурии якшанбе аст. Панҷ шохиди таърихи ниҳонии ояти чихил, ки мо онро баррасӣ мекунем, шаҳодатҳои гуногун пешниҳод мекунанд, аммо бар ҳилофи шохидони инсонӣ, ҳамаи хатҳои нубувватӣ бо ҳам меомезанд. Муайян кардани қадамҳои қонуни ниҳонии якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида он гоҳ анҷом меёбад, ки Петрус шаҳодати Доналд Трампро ба ҳам мепайвандад, то таъсири тӯбҳои оташиини Нэшвиллро шарҳ диҳад.

Огоҳии Нашвилл ба ҷаҳон ин аст, ки Худо дар ҳамон лаҳза довариҳои ниҳонии Худо бар одамон ва миллатҳо оғоз мекунад. Пас аз он давраи харобии шаҳрҳо оғоз меёбад ва ба зудӣ ба қонуни якшанбе мерасонад, ки дар он иртидоди милли аз пайи ҳалокати милли меояд. Сипас Шайтон меояд, то худро ба ҷойи Масеҳ вонамуд созад, ва иттиҳоди шарир барпо мегардад, ҳангоме ки даҳ подшоҳ розӣ мешаванд, ки салтанати худро ба ғоратгарони қавми ту, ки рӯёро барқарор месозанд, бисупоранд. Огоҳии Нашвилл бо таърихе ифода меёбад, ки пеш аз Нашвилл воқеъ мешавад, чунон ки онро Доналд Трамп бо сохтани сурате барои ҳайвон намояндагӣ мекунад. Паёми Трамп карнаи огоҳист, ки пеш аз тӯбҳои оташиини Нашвилл меояд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.